

РЕШЕНИЕ

№ 547

гр. В., 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., III СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско дело № 20223100500319 по описа за 2022 година

, за да се произнесе съобрази следното:

Производството е въззивно, образувано по жалба на Н. А. Я. срещу Решение №1504/29.10.2021г. постановено по гр.д. № 11516/2020г. по описа на РС В., с което са отхвърлени, предявените от въззивницата искове с правно основание чл.30, ал.3 ЗС за осъждане на СВ. В. СВ. и В. В. Г. да заплатят на Н. А. Я. сумата от по 12779лв., която представлява сбор от 11600лв., представляваща 1/3 от половината от получените наемни цени от наследодателя на ответниците В. С. за съсобствените им преместваеми обекти за търговия – павилиони, разположени в ПИ ***** по КККР на гр.В. за периода от 31.07.2018г. – 31.07.2019г. и 1179лв., представляващи 1/3 от дължимата лихва за забава върху главница в размер на 34 800лв. за периода 30.08.2018г. – 30.08.2019г., и законната лихва за забава върху главниците от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението и Н.Я. е осъдена да заплати 500 лева, представляващи разноски по делото, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

В жалбата се излага, че решението на ВРС е неправилно, с доводи за незаконосъобразност, неправилна и необоснована преценка на събраните по делото доказателства, както и за неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че между страните по делото за същото искане и на същото основание за друг период е налице влязло в сила решение №84/11.07.2019г., постановено по в.гр.д. № 289/2019г. по описа на Апелативен съд В.. Сключените от наследодателя на ответниците наемни договори с наемателите на обектите, които са представени по делото са идентични, с тези представени по в.гр.д. № 289/2019г. по описа на Апелативен съд В.. Счита, че с оглед на тези обстоятелства и представените по делото доказателства, житейски неправдоподобен и правно нелогичен е извода на съда за липса на конкретика по отношение на отдадените под наем обекти. По подробно изложени доводи и съображения, се претендира отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което предявените искове да се уважат с присъждане на разноските по делото.

В предвидения срок по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна -въззиваемата В. В. Г. е депозирала отговор на въззивната жалба, с който последната е оспорена като неоснователна и се претендира потвърждаване на обжалваното решение с присъждане на разноските за въззивното производство. Счита, че ищцата не е ангажирала доказателства, от които да се установява конкретно и ясно как точно наследодателят е ползвал съсобствените павилиони, чрез отдаването

им под наем на конкретни лица и при каква наемна цена в периода 31.07.2018г. – 31.07.2019г.

За да се произнесе по спора, настоящият състав на съда съобрази следното:

Предявените от ищцата искове са за заплащане от веки от ответниците на сумата от по 12779лв., представляваща сбор от 11600лв., представляваща 1/3 от половината от получените наемни цени от наследодателя на ответниците В. С. за съсобствените им преместваеми обекти за търговия – павилиони, разположени в ПИ ***** по КККР на гр.В. за периода от 31.07.2018г. – 31.07.2019г. и 1179лв., представляващи 1/3 от дължимата лихва за забава върху главница в размер на 34 800лв. за периода 30.08.2018г. – 30.08.2019г.

В исквата молба са изложени твърдения, че ищцата и наследодателя на ответниците са били в граждански брак до 01.02.2016г., и по време на брака в имот, индивидуална собственост на Внелин С., находящ се в гр.В., ул.“*****“ №2 и въз основа на разрешение № 41/19.01.2007г., влязло в сила на 19.02.2007г., поставили 10 търговски павилиона, закупени със семейни средства. Обектите се отдавали под наем и към настоящия момент. Бракът е прекратен, като в споразумението по чл.50 СК не са уредени имуществените отношения по отношение на придобитите в СИО вещи. За периода след прекратяване на брака до 31.07.2019г., наемите за процесните обекти били получавани единствено от наследодателя на ответниците. С покана, получена от наследодателя – В. С., на 13.08.2018г., ищцата отправила искане за заплащане на припадащата ѝ се част от наема за минал период и за в бъдеще. С решение, постановено по гр.д. № 2163/2018г. на ВОС и в.гр.д.№ 289/2019г. на ВАпС по предявен от ищцата иск с правно основание чл.33, ал.2 ЗС, В. С. е осъден да ѝ заплати сума в размер на 45 332,50лв. за периода 01.02.2016г.- 31.07.2018г. Излага, че договори за наем са сключени с търговските дружества: *****, като две от дружествата са наели по два обекта. Твърди също, че обявените в договорите цени са различни от действително заплащаните, като средната пазарна наемна цена в района, в който се намират обектите е в размер на 600лв. След 31.07.2019г. ищцата сключила нови договори с всички заварени наематели на обектите. Ищцата получава наем за обектите от 01.08.2019г., като до тогава действителната наемна цена за всички обекти е била уговорена и плащана на В. С. общо в размер на 5800лв. месечно. За прецесния период от 12 месеца от 31.07.2018г.-31.07.2019г. наследодателят на ответниците е получил сумата от 69 600лв. Счита, че половината от тази сума – 34 800лв. се дължи на ищцата в качеството ѝ на съсобственик, притежаващ ½ ид.ч. от обектите. Наследодателят на ответниците е лишил ищцата в качеството ѝ на съсобственик да получава наем за обектите, като по този начин се е обогатил неоснователно за нейна сметка. Счита, че всеки от ответниците, като наследници на В. С. и на основание чл.60, ал.1 ЗН отговарят за задълженията му съразмерно на дела си от наследството.

Ответницата СВ. В. СВ. признава иска, като изразява съгласие и потвърждение на посочените от ищцата факти и обстоятелства. Не оспорва, че процесните павилиони са придобити от ищцата и наследодателя по време на брака им в СИО. Моли да не се възлагат разноски в производството, предвид това, че е признала иска и не е дала повод за завеждане на делото.

Ответницата В. В. Г. оспорва иска, като неоснователен. Оспорва твърденията на ищцата, че имуществото, представляващо 10 павилиона за търговска цел е закупено със семейни средства на ищцата и наследодателя на ответницата, както и, че същите са монтирани в гр.В., ул.“*****“ № 2, имот с идентификатор ***** и функционират като магазини, отдадени под наем. Твърди, че павилионите са 8 и са поставени върху поземлен имот, който е изключителна собственост на В. С., придобит от него на въз основа на договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 46/30.08.1995г., преди сключването на брак с ищцата. С решение № 303/01.02.2016г., постановено по гр.д. № 15119/2019г. по описа на ВРС, с което е одобрено постигнатото между съпрузите споразумение по чл.50 СК е посочено, че страните са уредили имуществените си отношения и няма да си дължат издръжка. Разрешението за поставяне на преместваемите обекти е издадено на 04.01.2013г. на основание чл.7, ал.3 НРПД по чл.56 ЗУТ, вр. §5, т.80 от ДР на ЗУТ, като бетоновата площадка, върху която са поставени преместваемите обекти е изградена преди това. Оспорва, че се е обогатила за сметка на ищцата, тъй като не се е ползвала от вещта нито плодовете от нея и не е налице увеличаване на имуществото ѝ. Счита още, че по отношение на процесните павилиони не е възникнала СИО, поради това, че те не са самостоятелни обекти и не могат да бъдат придобивани от лица, които не са собственици на земята. Павилионите не са самостоятелни обекти и нямат траен градоустройствен статут, поради което и не са нанесени в кадастралната карта. Същите са били изградени със средства, които не са семейни и не представляват имущество, придобито по време на брака. Оспорва и твърденията, че наемите за обектите са получавани само от В. С.,

както и че той е поканен писмено да заплати на ищцата, претендираните от нея суми, представляващи ползи от отдаването на обектите под наем. Твърди също, че не е налице разлика между посочените в договорите цени и получаваните от наследодателя. В условие на евентуалност, ако се приеме, че процесните 10 бр. павилиони са придобити в режим на СИО, оспорва, че същата се е трансформирала в обикновена съсобственост при равни дялове на ищцата и наследодателя й. Твърди, че ищцата няма принос в придобиването на собствеността, тъй като е било налице окончателно прекъсване на физическата, духовна и икономическа близост между съпрузите поради настъпилата фактическа раздяла. Оспорва и твърденията, че ищцата не е получавала дължимата й се част от наема за периода 31.07.2018г. – 31.07.2019г., както и, че за процесния период наследодателят й е получил наем в размер на посочените от ищцата 69 600лв. Твърди, че получаваната месечна наемна цена за всички обекти е в размер на 3080лв.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след съвкупна преценка на събраните пред двете инстанции доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, приема за установено следното:

Съгласно представеното по делото удостоверение за наследници изх. № АУО713800Д /23.07.2019г. ответниците СВ. В. СВ. и В. В. Г. са дъщери на В. Г. С., който е починал на ****г. и е оставил за свои наследници по закон двете ответници/ дъщери/ и Г. В. СВ. – син.

Не е спорно по делото, че сключеният на 24.02.1996г. граждански брак на ищцата и В. Г. С. е прекратен по взаимно съгласие с решение №303/01.02.2016г., постановено по гр.д. № 15119/2015г. по описа на ВРС.

Не се спори, а и от представеното по делото заверено копие от НА №46/30.08.1995г. е видно, че наследодателят на ответниците е закупил дворно място с площ от 400 кв.м., находящо се в гр.В., кв.*****, представляващо парцел пл.№339, кв.8 по плана на кв.*****, ведно с построената в мястото масивна жилищна сграда на два етажа.

С разрешение за строеж №41/19.01.2007г., издадено от гл.архитект на район „****“, община В., влязло в сила на 19.02.2017г., на В. С. е разрешено да изгради в посочения имот бетонова площадка за поставяне на преместваеми обекти.

На 04.01.2013г. кметът на район „****“ е издал на В.С. разрешение за срок от 5 години за поставяне на преместваеми обекти за търговия – павилион за услуги върху собствения му поземлен имот. Павилионът е предвиден да се постави на площ 10 модула по 15 кв.м., съгласно скица, с указана допустима зона за поставяне на павилион до 15 кв.м., издадена от участъковия архитект, с конкретно разположение на обектите.

Съгласно приетото по делото заключението на СТЕ съгласно издаденото разрешение за строеж №41/19.01.2007г. в обект с идентификатор ***** е изградена бетонова площадка с площ от 150 кв.м. Върху площадката е монтирана обща метална конструкция, която чрез олекотени преградни стени/гипсокартон с дебелина 16 см./ са оформени отделни помещения, които се ползват като търговски обекти. Помещенията са осем на брой, като осемте магазина оформят един универсален обслужващ търговски комплекс в центъра на кв.*****, който включва: 1.пункт за застраховки „Мусала“, 2.оптичен магазин, 3. Магазин за домашни потреби, 4. Магазин на „Виваком“, 5. Магазин-обменно бюро, 6.магазин за дрехи и обувки; 7. Магазин за цветя, 8. Магазин „Easy Pay“.

По делото са представени договори, сключени от В. С. за отдаване под наем на търговски обекти за търговски услуги – помещения, находящи се в имот в гр.В., *****: договор от 01.11.2017г. с „Гали стил“ДЗЗД за периода 01.11.2017г. до 31.10.2018г. с наемна цена 100лв. месечно; с „Триптиха“ЕООД за периода 01.08.2017г. – 31.12.2017г. с наемна цена 100лв.; с БТК за периода 01.06.2017г. за срок от три години с месечна наемна цена в размер на 660лв.; безсрочен договор за отдаване под наем на помещение за магазин за цветя срещу месечен наем в размер на 350лв.; договор с „ЕСПИ“ ЕООД без определен срок срещу наем в размер на 500лв.; договор с „Иншурънс брокер“ООД срещу заплащане на наем в размер на 300лв., без определен срок; договор с „М.Фемели“ООД за отдаване на помещение под наем за периода 01.10.2016г. – 01.10.2018г. срещу наем в размер на 150лв. месечно; с „Нели 61“ срещу наемна цена в размер на 170лв., без определен срок на договора; договор с Оптика Радусеви от 03.12.2013г. без определен срок срещу наем в размер на 200лв.; с „Алма Тур“ за периода 01.11.2017г. – 31.12.2018г. срещу наем в размер на 100лв. месечно; договор от 03.01.2018г., с който С. като наемодател предоставя на „Шелба М“ЕООД търговски обект, срещу наемна цена в размер на 500лв. за срок до 31.12.2018г.

В показанията си пред първоинстанционния съд ангажираните от ищцата свидетели Атанас Ставрев и Диян Динев заявяват, че са били в наемни правоотношения с наследодателя на ответниците, по повод търговски обекти, находящи се в гр.В., кв. ***** от 2007г. И двамата свидетели са ползвали наетите помещения за магазини от 2007г., като размера на наема се променял през различните периоди. Свид. Ставрев заявява, че не си спомня точно размера на наема, посочен в договора, но счита, че е 300-350лв. Имало е периоди, в които е заплащал наем от 400лв., а в други – 800лв. В момента свидетелят ползва два обекта, като заплаща наем в размер на 650лв. Свид. Динев е заплащал наем за наетия обект – магазин в размер на 1000лв. в началото, преди 12 години. После заплащал наем в размер на 960лв.

В показанията си, ангажираните от ответната страна свидетели посочват, че наследодателят на ответниците е отдавал под наем търговски обекти в кв. ***** от 2007г. Магазините били 7-8 на брой, като наемите за всеки обект били около 200-300лв. По-висок наем С. получавал за обекта, отдаден под наем на „Виваком“. Според свид.С./брат на наследодателя на ответниците/ в наетите помещения имало магазини, като свидетелят лично познавал част от наемателите – ветеринар, цветар и др.

Видно от представеното по делото заверено копие от годишна декларация по чл.50 ЗДДФЛ, за 2018г., подадена от В. С., същият е декларирал доходи от наеми общо в размер на 34 960лв. В част III от декларацията са посочени лицата, от които са получени доходите от наем, като са приложени и служебни бележки за размера на получените доходи от наем, от всеки от наемателите на обектите.

По делото са приети покани от Н. АН. ЯНК. до В. Г. С. и отговор на поканите.

По отношение на основателността на иска:

Искът за заплащане на получените от единия съсобственик ползи от съсобствената вещ, каквито представляват получените суми от отдаването ѝ под наем следва да се квалифицира като иск по чл.30, ал.3 ЗС. За да бъде уважен предявения иск с правно основание чл.30, ал.3 от ЗС е необходимо по делото да бъде установено наличието на определените в закона предпоставки, а именно: че е налице съсобственост между страните по делото по отношение на процесните вещи, ползване на вещите само от наследодателя на ответниците, чрез извличане на ползи от тях и липса на разпределение на ползите между съсобствениците. Установяван ена посочените обстоятелства са в тежест на ищцата.

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗС всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещ, съразмерно на частта си. В случай, че някой от съсобствениците сам е ползвал и е получавал приходи от ползването на имота, то за него възниква задължение да обезщети останалите съсобственици за онази част от ползите, които са съразмерни на притежаваните от тях части от съсобствения имот. Когато наемодателят е сключил договор от свое име за целия имот, то само той има право на вземане срещу наемателя за договорения наем. Правото на останалите съсобственици върху приспадащите се части от наема, съобразно притежаваните от тях идеални части от имота се изразява във вземане срещу наемодателя – съсобственик, упражняващ като ползвател правото на собственост на другите съсобственици, събиращ в това си качество целия наем и им дължи частта от наема, която им се следва съобразно размера на притежаваната от тях част от съсобствения имот. Вземането по чл.30, ал.3 ЗС като проявление на забраната за неоснователно обогатяване става изискуемо от момента на получаване на престацията, защото това е момента на неоснователността на преминаване на блага от имуществото на едно лице в патримониума на друго. Към момента, в който ползващият съсобственик получи облагата той е длъжен да предаде приспадащата се част на неползващия съсобственик, поради това и за настъпване на изискуемостта на вземането за обезщетение по чл.30, ал.3 ЗС, не е необходимо отправяне на писмена покана до длъжника.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че ищцата и В.С. са придобили по време на брака си собственост върху павилион от 8 модула, всеки от които по 15 кв.м., на обща площ от 150 кв.м. С решение № 84/11.07.2019г., постановено по в.гр.д. № 289 по описа за 2019г. на ВАпС, по предявени от ищцата срещу В. С. искове с правно основание чл.30, ал.3 и чл.31 ЗС е прието, че процесните обекти в павилиона представляват самостоятелни движими вещи по аргумент от §182 ПЗР на ЗУТ. Настоящият състав на съда, въз основа на представените по делото доказателства също приема, че процесните вещи са самостоятелни и движими. С оглед представените разрешителни и установеното от заключението на вещото лице относно

конструкцията на модулите и предвид липсата на наведени от страните твърдения за извършени промени, изменения в начина на закрепване на конструкцията и преустройства в обектите след 2018г. следва да се приеме, че процесния павилион, разпределен на 8 модула представлява преместваем обект, като отделните модули, също представляват самостоятелни и подвижни вещи. Същите, като придобити по време на брака на ищцата и наследодателя на ответниците са станали СИО/ на осн. Чл.19 СК/отм./, чл.21 СК/, а след прекратяване на брака - съсобствени при равни дялове на бившите съпрузи. Ответниците не са ангажирали доказателства, от които да се установяват твърденията за придобиване на процесните вещи изцяло с лични средства на наследодателя и при липса на принос от страна на ищцата.

След смъртта си В. С. е оставил за свои наследници трите си деца – ответниците СВ. В. СВ., В. В. Г. и сина си Г.С., които наследяват при равни квоти, т.е. по 1/3 ид. част от наследството, оставено от В. С.. Съответно отговаря съразмерно на своята част от наследството за получената от наследодателя и полагаща се на ищцата част от ползите, в случая получен наем за съсобствения недвижим имот.

Не е спорно между страните, че обектите са се отдавали под наем. От представените по делото доказателства се установява, че в периода след прекратяване на брака на ищцата с наследодателя на ответниците, процесните съсобствени обекти са се отдавали под наем на различни лица, включително и през процесния период от 31.07.2018г. – 31.07.2019г. Договорите за наем са сключени от В. С., като получените от него наеми за отделните модули и търговски площи в павилиона за посочения период възлизат общо на 34 960лв. От ангажирането по делото доказателства не се установяват твърденията на ищцата, че действително получаваните от наследодателя на ответниците наемни цени за обектите са били в по-висок размер от посочените в договорите. В представените по делото договори и анекси към тях са посочени сроковете на действие, както и наемните цени за всеки от наетите обекти. Същите кореспондират и с вписаните в данъчната декларация, подадена от наследодателя на ответниците за 2018г. данни и общ размер на доход, получен от наем, както и с размера на наема, заплатен от всеки от наемателите на обектите. От показанията на разпитаните по делото свидетели не се установява, че наемателите са заплащали наем в размер по-висок от посочения в договорите за наем. Показанията на свидетелите са общи, като не се посочват конкретни размери на действително заплащаните наеми и конкретните периоди, през които се твърди, че са заплащали наеми в размери по-високи от договорените. Тези показания остават изолирани и не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства, установяващи размера на получаваните наеми от наследодателя на ответниците. Установеният със заключението на СТЕ, среден пазаран наем за процесните обекти, не е достатъчно да обоснове извод, че наследодателят на ответниците е получил наем в тези размери. В тази връзка следва да се посочи и, че съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗС, всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещь, съобразно частта си. Това обаче са действително получените ползи, в случая действително получения наем от съсобствената вещь, а не наем, определен по пазарни цени.

Предвид всичко изложено, настоящата инстанция приема, че действително получените от наследодателя на ответниците наеми за процесния период са в размер на 34960лв. На основание чл.30, ал.3 от ЗС на ищцата в качеството ѝ на съсобственик с дял от 1/2 ид. ч. е дължима половината от тези ползи или сума в размер на 17480лв. Веки един от ответниците като наследник на съсобственика получил наема за целия съсобствен имот, дължи на ищцата заплащане на обезщетение за ползите от имота под формата на наем, съразмерно на припадащата му се част – 1/3 ид.ч. или по 5 827лв. Предявените иски срещу всяка от ответниците са основателни и следва да бъдат уважени до посочения размер, ведно със законната лихва, считано от 19.09.2019г. до окончателното изплащане на задължението. За разликите до претендираните 12779лв. от всяка от ответниците исковите са неоснователни и следва да се отхвърлят.

Предвид изложеното първоинстанционното решение, в частта, с която са отхвърлени исковите с правно основание чл.30, ал.3 ЗС за осъждане на всяка от ответниците СВ. В. СВ. и В. В. Г. до размера на по 5827лв. следва да се отмени, като сумите следва да се присъдят на ищцата, а над този размер и за горницата до предявените размери от по 12 779лв. решението следва да се потвърди.

По разноските: присъждане на разноски за двете съдебни инстанции са претендирали ищцата и ответницата В. В. Г.. На същите се дължат разноски съразмерно на уважената/за ищцата/ и на отхвърлената част /за ответницата Г./ от предявения иск. На ответницата Г. се дължи за

първата инстанция сума в размер на 272лв., представляваща съразмерна на отхвърлената част от иска сума. Първоинстанционното решение, в частта, с която са присъдени разноси за ответницата за разликата над 272лв. до присъдения размер от 500лв. следва да се отмени. За въззивната инстанция в полза на въззиваемата следва да се присъдят разноси, съразмерно на отхвърлената част от иска, в размер на 272 лв.

За първата инстанция на ищцата се дължат разноси, съразмерно на уважената част от иска срещу В.Г. или същите следва да бъдат присъдени в размер на 1048лв. За въззивната инстанция в полза на въззивницата следва да се присъди сумата от 482лв. – съразмерна на уважената част от направените разноси.

ВОДИМ от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №1504/29.10.2021г. постановено по гр.д.№20203110111516/2020г. на ВРС, в частите с които са отхвърлени предявените от Н. А. Я., ЕГН ***** срещу СВ. В. СВ., ЕГН ***** и В. В. Г., ЕГН ***** за осъждане на всяка от ответниците да ѝ заплати сумата от по 12 779лв., представляваща сбор от 11600, представляващи 1/3 от половината от получените наемни цени от наследодателя на ответниците В. С. за съсобствените им преместваеми обекти за търговия – павилиони за услуги, разположени в поземлен имот с идентификатор ***** по КККР на гр.В., на адрес гр.В., кв. *****, ул.***** №2 за периода 31.07.2018г. - 31.07.2019г. и 1179 лв. лихви за забава за периода 30.08.2018г. – 30.08.2019г., както и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението на основание чл.30, ал.3 ЗС и Н. А. Я. е осъдена да заплати на В. В. Г. съдебни разноси на основание чл.78, ал.3 ГПК за разликата над 272лв. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОЪЖДА СВ. В. СВ., ЕГН *****, гр.В., ***** да заплати на Н. А. Я., ЕГН *****, гр.В., ***** сумата от 5 827 лв., представляваща 1/3 от половината от получените от наследодателя ѝ В. Г. С. ползи, от които ищцата е била лишена в качеството ѝ на съсобственик с 1/2 ид.ч. от отдаването под наем на съсобствените преместваеми обекти за търговия-павилиони за услуги, разположени в имот с идентификатор ***** по КККР на гр.В., кв. *****, ул.***** №2, за периода 31.07.2018г. – 31.07.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.09.2019г. до окончателното ѝ изплащане на основание чл.30, ал.3 ЗС и чл.86 ЗЗД.

ОЪЖДА В. В. Г., ЕГН *****, гр.Д., ***** да заплати на Н. А. Я., ЕГН *****, гр.В., ***** сумата от 5 827 лв., представляваща 1/3 от половината от получените от наследодателя ѝ В. Г. С. ползи, от които ищцата е била лишена в качеството ѝ на съсобственик с 1/2 ид.ч. от отдаването под наем на съсобствените преместваеми обекти за търговия-павилиони за услуги, разположени в имот с идентификатор ***** по КККР на гр.В., кв. *****, ул.***** №2, за периода 31.07.2018г. – 31.07.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.09.2019г. до окончателното ѝ изплащане на основание чл.30, ал.3 ЗС и чл.86 ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА решение №1504/29.10.2021г. постановено по гр.д. №20203110111516/2020г. на ВРС, в частите, с които са отхвърлени исковете на Н. АН. ЯНК. срещу В. В. Г., ЕГН ***** и СВ. В. СВ., ЕГН ***** за заплащане на горницата над дължимите от всеки от ответниците размери от по 5827лв. до претендираните размери от по 12779лв., и Н. АН. ЯНК. е осъдена да заплати на В. В. Г. разноси в размер на 272лв., на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА В. В. Г., ЕГН ***** да заплати на Н. А. Я., ЕГН ***** сумата в размер на 1048лв., представляващи разноси за първата инстанция, както и сумата в размер на 482лв., представляващи сторените във въззивната инстанция разноси, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА Н. А. Я., ЕГН ***** да заплати на В. В. Г., ЕГН ***** сумата в размер на 272лв., представляваща разноси за въззивната инстанция, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от връчването му на страните по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____